

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 13/06/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”
“PHẦN II - CHƯƠNG II - MỤC NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ” (BÀI HAI)

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phát tâm học Phật, dù chúng ta là người tại gia hay người xuất gia thì chúng ta đều phải làm được như trong “Kinh Hoa Nghiêm” đã dạy: “Học vi nhân sư, hành vi thế phạm”**. Tất cả khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta phải chuẩn mực. Người học Phật tuyệt đối không được nói đùa, nói chơi khiến người khác không phân biệt được thật giả. Nhiều năm qua, Hoà Thượng nhắc đi nhắc lại câu nói này, tôi được nghe nhiều lần nhờ đó tôi đã thức liễm thân tâm của mình.

Tôi là phàm phu vẫn còn nhiều sai sót nhưng tôi may mắn vì ngày ngày tôi được Hòa Thượng nhắc nhở. Chúng ta quán sát xem chúng ta đang **“son son thép vàng”** hay **“bôi tro trát trấu”** lên giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền? Chúng ta không có thời gian dài lâu, trường kỳ thì chúng ta không thể thể hội được lời dạy của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền. Chúng ta thể hội được thì chúng ta mới có thể hành trì được miên mật. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta làm như vậy mà chúng sanh làm theo chúng ta thì việc làm của họ có đúng không?”**. Chúng ta nghe một lần mà chúng ta chưa tinh ngộ thì chúng ta nghe 10 lần, 20 lần, 100 lần. Tôi dành thời gian hơn 10 năm, gần 30.000 giờ để dịch đĩa của Hòa Thượng nên tôi đã được nghe Hoà Thượng nhắc rất nhiều lần. Khi chúng ta học 1200 chuyên đề chúng ta cũng đã được Hòa Thượng nhắc nhở rất nhiều lần.

Người xưa dạy: **“Nhất môn thâm nhập trường kỳ huân tu”**. Chúng ta phải chuyên theo một vị Thầy hướng đạo, một hướng Tây Phương và một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng. Tâm chúng ta được định thì trí tuệ của chúng ta sẽ khai mở. Nếu chúng ta có trí tuệ thì mọi sự, mọi việc chúng ta đều tường tận, chúng ta không cần phải suy nghĩ, tư duy. Nếu chúng ta suy nghĩ, tư duy thì đó không phải là trí tuệ. Chúng ta có trí tuệ thì việc chưa đến thì nó không hiện bày, việc đến thì tự nhiên nó sẽ tự hiện bày. Chúng ta chắc cũng đã có thể hội về điều này. Nếu việc chưa đến nhưng chúng ta bao chao, xao động thì chúng ta thấy rất khẩn trương. Tâm chúng ta bình lặng thì chúng ta sẽ có cách giải quyết rất nhẹ nhàng.

Hôm qua, tôi xem một video clip, có một người thanh niên, sau khi tốt nghiệp đại học công nghệ thông tin, anh về quê ở Thanh Hóa để tự canh tác trên mảnh đất đã bạc màu mà Cha Mẹ để lại. Anh sống hoà mình với thiên nhiên, tự trồng trọt. Đất

đã bạc màu nên anh để cỏ mọc tự nhiên, rễ cỏ làm cho đất toi xốp, khi cỏ chết thì thành phân bón cho đất. Con người chỉ cần thức ăn, không khí trong lành, đời sống thanh tịnh là đủ. Có một người nước ngoài đã nói rằng, ngày nay, con người làm việc vất vả kiếm tiền để gửi ngân hàng, mua đồ xa xỉ, nhưng con người không chú trọng đến chuyện ăn sạch, uống sạch, thở sạch. Khi vào nhà hàng họ chỉ không chú trọng đến các món hữu cơ tốt cho sức khỏe. Người thế gian đi siêu xe, ở nhà đất tiền nhưng họ lại không chú ý đến môi trường sống, chất lượng thức ăn, chất lượng không khí. Chúng ta không cần trọng thì chúng ta sẽ tạo ra tấm gương xấu về việc hoang phí thực phẩm, không bảo vệ môi trường. Nơi tôi đang ở, cây trái phát triển xanh tươi, tôi chỉ nhổ những cây cỏ lớn còn cây cỏ nhỏ giúp che phủ đất, có nhiều loài động vật sống cũng tìm về nơi này để sống.

Hoà Thượng nói: **“Trên Kinh, Phật dạy chúng ta phải đạt đến “lão thật”. Chúng ta phải lão thật trong khởi tâm động niệm, lão thật trong đối nhân xử thế, lão thật niệm Phật. Người lão thật thì mới có thể có thành tựu trong Phật pháp. Người lão thật chính là Bồ Tát vì họ đã không còn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, người này”**. Ngày nay, người thế gian sống không thật, họ thường tìm cách lừa gạt người để chiếm lợi ích. Chúng ta học Phật, học đạo đức Thánh Hiền, chúng ta chỉ cần nghe lời, làm theo, không cần phải suy nghĩ, bàn luận. Những điều Phật Bồ Tát, Thánh Hiền dạy chúng ta đều lưu xuất ra từ trí tuệ của các Ngài nên những điều này không có tác dụng phụ, không thể sai! Chúng ta làm việc gì cũng vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Thí dụ, chúng ta cho rằng chúng ta làm việc vất vả mà không có được lợi ích gì thì đó là chúng ta đã vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu Phật Bồ Tát, Thánh Hiền cũng có tâm như vậy thì các Ngài không thể làm ra được mô phạm cho thế gian.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta vẫn có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta không phải là người lão thật, chúng ta vẫn là phàm phu”**. Hàng ngày, chúng ta vẫn phân biệt việc lợi ích cho ta, cái của ta. Mục đích của chúng ta là làm lợi ích cho tất cả chúng sanh. Khi mọi người nói, hội trại lần này không tổ chức ở chùa Phúc Long mà ở một nơi khác vì nơi đó có nhiều tiện ích hơn cho các con. Sau khi nghe mọi người nói thì tôi đồng ý ngay. Nếu chúng ta phân biệt nơi nào có lợi ích cho chúng ta, cho đoàn thể của chúng ta thì chúng ta đã **“tự tư tự lợi”**. Chúng ta chỉ cần làm lợi ích cho chúng sanh là được! Người thế gian thường hay làm những việc lợi ích cá nhân, lợi ích nhóm.

Cách đây vài năm, khi tôi còn đi dạy học, khi nhìn thấy học trò tôi thường kéo mũ xuống để học trò không mất thời gian chào. Nếu chúng ta chưa có 1000 giờ để học tập những bài giảng của Hòa Thượng thì chúng ta không thể thấu hiểu lời dạy của Ngài. Khi chúng ta hiểu thấu lời dạy của Hoà Thượng thì khởi tâm động niệm, hành động việc làm của chúng ta sẽ hoàn toàn khác. Có những việc rất nhỏ, nhiều người không nhìn thấy nhưng nếu tâm chúng ta bình lặng thì chúng ta sẽ quan sát thấy.

Chúng ta học Phật thì chúng ta phải lão thật, trung thực, y theo lời dạy của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền, của những tấm gương đức hạnh. Các Ngài đều làm bằng trí tuệ không phải làm bằng vọng niệm. Chúng ta làm không thành công vì chúng ta còn xen tạp vọng tưởng của chúng ta. Chúng ta có vọng tưởng thì niệm đầu tiên của chúng ta sẽ là niệm vì mình. Đây là nguyên nhân chúng ta không thể lão thật niệm Phật, chúng ta mãi là phàm phu!

Hòa Thượng nói: “**Phàm phu chấp trước có ta, có pháp. Phật Bồ Tát giác ngộ nên các Ngài không có ta, có pháp. Phật Bồ Tát ở mười phương thế giới đều sự sự vô ngại, các Ngài không có chướng ngại mà luôn viên dung tự tại**”. Các Ngài không chấp trước rằng “*phải như vậy!*”. Phật không có “*định pháp*”. Phàm phu chúng ta thì có “*định pháp*”. Chúng ta chướng ngại vì chúng ta vì chúng ta chấp trước “*cái ta*”, “*cái của ta*”. Thích Ca Mâu Ni Phật đã từng nói: “**Suốt 49 năm ta không nói một lời nào!**”. Đây là vì Phật không vọng tưởng mà nói, chúng sanh cần thì Ngài mới nói. Ban đầu mhi nghe câu nói này, tôi chưa hiểu vì Tam Tạng Kinh Điển có 120 quyển ghi lại những bài giảng của Phật. Nếu chúng ta cố tình nói nói bằng vọng tưởng thì chúng ta sự sự chướng ngại.

Khi chúng ta sắp tổ chức sự kiện thì chúng ta chỉ cần dùng tâm chân thành làm là được. Chúng ta muốn mình làm thật tốt, thật đặc biệt thì chúng ta đã vọng tưởng. Chúng ta chỉ cần “*thật tâm*” là được! Ngày trước, khi chúng ta chưa có các bộ phận chuyên trách, chúng ta cũng đã tổ chức rất nhiều sự kiện thành công. Lần đầu tiên, khi chúng ta tổ chức Lễ tri ân, tôi gọi một cô lên chia sẻ, cô chưa có sự chuẩn bị nên cô chia sẻ bằng tâm chân thành của mình. Hiện tại, các Thầy Cô của chúng ta cũng vậy, các Thầy Cô nói bằng tâm chân thành không cần cầm giấy để nói. Người nói bằng tâm cường cầu thì lời nói sẽ hoàn toàn khác. Điều này cũng giống như khi chúng ta nghe một bài hát, một bài thơ có hồn thì chúng ta sẽ thấy rất cảm xúc.

Ngày trước, khi tôi chưa có phương hướng, khi trời mưa nước ngập dưới chân thì tôi cảm xúc làm bốn câu thơ: “*Người lữ khách cô hành nơi sa mạc. Bước chân buồn nơi cát trắng ngàn thu. Hỏi lữ khách bao giờ dừng chân nghỉ. Hay đi hoài đến cuối nẻo trời xa*”. Người lữ khách cô hành nơi sa mạc đang rất cô đơn. Một bài diễn thuyết có hồn thì sẽ không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chúng ta lo lắng là chúng ta sẽ nói gì thì chúng ta đang phân biệt. Chúng ta thường sợ rằng chúng ta nói không hay thì chúng ta sẽ mất mặt.

Giáo huấn của Phật Bồ Tát từ trong trí tuệ lưu xuất ra, chúng ta nghe lời, thật làm thì chúng ta sẽ có kết quả. Hòa Thượng dạy chúng ta: “**Được tặng quà thì mọi người sẽ vui!**”. Vậy thì chúng ta chỉ cần “*y giáo phụng hành*” theo lời dạy của Ngài. Chúng ta sợ rằng chúng ta tặng quà thì chúng ta sẽ hết tiền thì đó là chúng ta đã vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chúng ta bị chướng ngại trong cuộc sống hàng ngày thì

chắc chắn việc vãng sanh của chúng ta sẽ gặp chướng ngại. Trong cuộc sống hiện thực chúng ta không có chướng ngại thì khi vãng sanh chúng ta mới không có chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“Những người sơ học, giai đoạn đầu tiên nhất định phải học Kinh Đại Thừa, đặc biệt là phát tâm hoằng pháp lợi sanh, đem Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền đến với thế gian. Chúng ta không những đọc, nghe mà chúng ta phải khế nhập được cảnh giới, nghĩa là chúng ta phải làm được như trên Kinh đã dạy. “Khế nhập” chính là “tùy văn nhập quán”.** Nhiều người khuyên người khác buông xả nhưng họ thì muốn nhận càng nhiều càng tốt. “Nhập” là khế nhập. “Tùy văn nhập quán” là chúng ta phải ứng dụng những gì đã học vào trong đời sống hàng ngày. Phật Bồ Tát dạy chúng ta phải “vô ngã”, không còn thấy “cái ta” mà chúng ta khởi vọng tưởng vậy thì chúng ta đã sai.

Ngày trước, tôi nhìn thấy đứa trẻ định xoa bụng Phật Di Lặc thì người Mẹ liền nói: **“Việc tuy nhỏ!”** thì đứa nhỏ liền dừng tay. Đây chính là **“tùy văn nhập quán”**. Chúng ta phải ứng dụng giáo huấn của người xưa ngay trong cuộc sống hàng ngày. Có hai anh em đang cãi nhau, khi có người đọc: **“Anh em thuận!”** thì hai đứa trẻ liền dừng gây lộn.

Hòa Thượng nói: **“Chữ “nhập” này bao gồm cả Tín - Giải - Hành - Chứng. Chúng ta phải thật tin, thật hiểu, thật làm và thật có cảm ngộ”**. Nếu đứa bé không có cảm ngộ thì dù người mẹ nhắc nhở: **“Việc tuy nhỏ!”** nhiều lần, đứa bé sẽ không làm theo. Đứa bé thể hội sâu sắc nên nó mới có thể dừng tay lại đến 30 giây. Chúng ta quán sát xem hàng ngày chúng ta đã **“tùy văn nhập quán”** chưa? Chúng ta phải thật tin, thật hiểu, thật làm thì chúng ta mới có thể làm được điều này.

Hòa Thượng nói: **“Nhập” chính là chứng. Chúng ta có hành thì chúng ta mới có chứng, Hành là chúng ta phải thay đổi tư tưởng, quan niệm. Chúng ta thật làm thì chúng ta mới có thể thật thể hội. Chúng ta thật thể hội thì chúng ta mới có thể thật thay đổi”**. Có người nói rằng, trong suốt cuộc đời họ chưa từng biết cho ai thứ gì, họ chỉ nghĩ đến việc nhận về. Khi họ càng cho đi thì họ sẽ càng thấy vui sướng. Niềm vui sướng của sự cho đi không có thứ vật chất nào có thể đem lại cho chúng ta. Hiện tại, chúng ta làm đậu để tặng mọi người, mọi người có thể ăn luôn tại chỗ nên ai cũng cảm thấy rất vui sướng. Chúng ta làm thì chúng ta mới có thể thay đổi được quan niệm sống. Chúng ta cho đi còn vui hơn nhận về!

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta hiểu rõ đạo lý thì chúng ta sẽ thay đổi quan niệm, chúng ta sẽ tin tưởng lời dạy của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát. Phật nói: “Giáo - Lý - Hành - Quả”. Chúng ta có thể làm được Tín - Giải - Hành - Chứng thì cảnh giới xung quanh chúng ta liền chuyển biến, chúng ta liền sẽ làm được “tùy văn nhập quán”**.

Nhiều người không tin rằng khi họ bố thí thì họ sẽ có niềm vui không gì bằng. Ngày trước, tôi có người bạn, ngày trước chúng tôi cùng bán hàng ở chợ, khi tôi ở quận 6, anh có ghé thăm tôi một vài lần những lần anh đến thăm, tôi đều tặng rất nhiều quà như mũ, nón, áo phông, móc khoá...Bạn tôi nói, ba lần anh đến chơi, tôi đều tặng anh rất nhiều quà vậy thì tôi sống bằng gì. Anh bán hàng ngoài chợ, người khác trả tiền thì anh mới đưa hàng. Tôi nói, những lần sau anh đến thăm thì tôi cũng sẽ tặng anh nhiều quà như vậy. Tôi giải thích với anh về nhân quả thì anh cũng chưa thể hiểu được.

Ngày trước, khi tôi đi thả rắn ở sông, có những con rắn giá hơn một triệu, người lái đò nhìn theo con rắn một cách luyến tiếc. Họ chỉ nghĩ đến con rắn là món ăn ngon chứ họ không nghĩ đến niềm vui của con rắn khi được thả. Người chưa từng bố thí thì họ không thể cảm nhận được niềm vui của sự cho đi. Chúng ta thật làm thì chúng ta nhận ra niềm vui của sự cho đi là niềm vui chân thật. Chúng ta hiểu thì chúng ta càng tin tưởng, chúng ta càng tin thì chúng ta càng làm. Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta có Tín - Giải - Hành - Chứng thì chúng ta liền chuyển được cảnh giới của tâm. Đây chính là chúng ta chính là “tùy văn nhập quán”*”**. Chúng ta **“*tùy văn nhập quán*”** chính là chúng ta chân thật tu hành. Chúng ta chân thật tu hành thì chúng ta sẽ chân thật có được thọ dụng”. **“*Thọ dụng*”** ở đây là chúng ta tu hành có công phu, tâm chúng ta luôn an vui.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!